

Udskriftsdato: 19. december 2025

KEN nr 9496 af 14/05/2009 (Gældende)

Landsskatteretsafgørelse vedr. anmodning om tilladelse til at afregne svovlafgift efter udledning af svovldioxid

Ministerium: Skatteministeriet

Journalnummer: Skattemin.
Landsskatteretten, j. nr. 08-02189

Landsskatteretsafgørelse vedr. anmodning om tilladelse til at afregne svovlafgift efter udledning af svovldioxid

Resumé

Et varmekærks anmodning om tilladelse til at afregne svovlafgift efter udledningen af svovldioxid, jf. svovlafgiftslovens § 2, stk. 2 og 6, var med rette afslået.

Klagen skyldes, at varmekærkets anmodning om tilladelse til at afregne svovlafgift efter udledningen af svovldioxid, jf. svovlafgiftslovens § 2, stk. 2 og 6, ikke er imødekommet.

Landsskatterettens afgørelse

Landsskatteretten stadfæster skattecentrets afgørelse.

Sagens oplysninger

Varmekærket er registreret efter svovlafgiftsloven og betaler afgift af indholdet af svovl i det anvendte brændsel (halm).

Værket har opført et demonstrationsanlæg, hvor røggassen renses for klor og svovl med en skrubber. Skrubbevandet neutraliseres med NaOH, der doseres ved hjælp af en pH-måler. PH-værdien registreres kontinuerligt af værket. Målinger udført af G1 A/S viser, at når skrubberens pH-værdi er 4,5 eller derover, er svovlemissionen tæt ved 0 mg/Nm³.

Der er ikke opsat fast måleudstyr til måling af svovlemission. Værket har anmodet om tilladelse til at afregne afgift af udledningen af svovldioxid og anvende de registrerede pH-værdier til brug for afgiftsberegningen, idet de af G1 A/S udførte pH målinger er en pålidelig indirekte måling af svovlindholdet i røggassen.

Skattecentrets afgørelse

Skattecentret har ikke imødekommet værkets anmodning. De beskrevne indirekte målinger af svovlemissionen ved måling af pH-værdien er ikke anset for at opfylde betingelserne for udstedelse af udledningstilladelse, jf. svovlafgiftslovens § 2, stk. 2 og 6, samt § 1, stk. 2 og 4 i bekendtgørelse nr. 1163 af 21. december 1995 om måling af svovl samt Punktafgiftsvejledningens afsnit G.11.4.5.1.

Klagerens påstand og argumenter

Værkets repræsentant har nedlagt påstand om, at den indgivne anmodning imødekommes således, at værket kan afregne svovlafgift efter udledningen af svovldioxid.

Værket har installeret røggasrensningsudstyr, der sikrer en tæt ved 100 % fjernelse af svovldioxid i røggassen. Akkrediteret måling godtgør således, at emissionen er under 20 mg SO₂/Nm³, når pH er over 4,5 og tilnærmelsesvis 0 mg SO₂/Nm³, når pH er over 5,0. Indholdet af svovldioxid i røggassen før afsvovlingen i røggasvaskeren er over 150 mg SO₂/Nm³, hvorfor man med rimelig sikkerhed kan konstatere, at der er sket en reduktion af svovlemissionen på over 90 % ved installation af røggasvaskeren, når denne drives efter hensigten, hvilket vil sige en pH-værdi på 4,5 – 5,0 eller højere. Den tekniske dokumentation i form af rapport fra det akkrediterede måleinstitut G1 A/S og korrespondance med G2 samt brev fra varmekærket til skattecentret af 11. februar 2008 er mere end tilstrækkelig.

Der er således en direkte og kemisk veldokumenteret sammenhæng mellem afsvovlingsgraden og røggasvaskervandets pH-værdi.

Ifølge svovlafgiftslovens § 2, stk. 2 og 6, samt bekendtgørelsens § 1, stk. 2 og 4, kan der gives tilladelse til afregning efter udledte svovlmængder i stedet for fast afgift efter svovlindholdet i brændslet under en række forudsætninger, hvor det væsentlige er, at det kan dokumenteres, hvor meget svovl, der udledes.

Svovlafgiften beregnet efter brændselsmængden bygger på brændslets svovlindhold minus den del af svovlet, der er dokumenteret tilbageholdt på fast form i asken. Svovltilbageholdelsen i asken blev dokumenteret i rapporten »Svovlbilancer for biomassefyrede værker« fra september 1995. Dvs. man har ved lovens seneste revision ved fastsættelse af svovlafgiftssatsen efter brændselsmængde fratrasket den svovlmængde, der beviseligt tilbageholdes på fast form i asken. Det resterende svovlindhold afgiftsbelastes herefter, idet der tages udgangspunkt i, at denne svovlmængde forlader kedlen som svovldioxidemission med røggassen. Svovlafgiftssatsen beregnet efter brændselsmængde svarer således til svovlafgift beregnet på urensset røggas.

Man kan derfor med fuld sikkerhed for korrekt beregning reducere svovlafgiften beregnet på basis af brændselsmængden med afsvovlingsgraden, som kan dokumenteres for røggasvaskeren.

Værket vil således kunne opfylde dokumentationskravene i svovlafgiftsloven med tilhørende bekendtgørelse, idet det er fejlagtigt, at pH-målingerne og dokumentationen heraf ikke opfylder betingelserne.

Det er således anført at:

- De udførte svovldioxidmålinger er udført af G1 A/S, som er akkrediteret firma.
- Regnskab med de udledte mængder føres via SRO-anlægget med datalogning af indfyrede mængder på de to kedler – en lille kedel uden afsvovling og ny kedel med afsvovling igennem røggasvasker.
- Der betales fuld svovlafgift af halm indfyret i den lille kedel og f.eks. 10 % svovlafgift af halm indfyret i den nye kedel, hvis pH ligger i intervallet 4,5 – 5,0.
- Hvis pH-værdien ligger under 4,5 eller, hvis røggasvaskeren ikke kører, betales også fuld afgift for halm indfyret i den nye kedel.
- Hvis pH-værdien af røggasvaskervandet kontinuert holdes over 5,0 betales kun 1 % svovlafgift af halmen, som indfyres i den nye kedel.
- Beregningen vil foreligge fuldt dokumenteret i SRO-anlægget.

De af G1 A/S anvendte målemetoder opfylder efter det oplyste kvalitetsstandard ISO 7935, og målingerne skal derfor kunne danne basis for afgiftsberegningen. Kravet om kontinuert måling er opfyldt ved den kontinuerede pH-måling, der giver den direkte reference til svovldioxidemissionen i røggassen. Dokumentationskravene i svovlafgiftsloven med tilhørende bekendtgørelse er derfor opfyldt.

Lignende betragtninger vedrørende indirekte måling kan i øvrigt gøres gældende i forbindelse med fastlæggelse af målekravene i forbindelse med afgiftsrefusion for naturgasafgift på naturgaskedler på naturgasfyrede kraftvarmeværker.

I L 169 om forslag til lov om afgift af kvælstofoxider åbnes der tilsvarende op for anvendelse af indirekte målemetoder, når det kan dokumenteres, at der er sikkerhed for at metoden giver samme resultat, som den anviste primære målemetode.

Landsskatterettens bemærkninger og begrundelse

I henhold til svovlafgiftslovens § 1, nr. 14, skal der betales afgift af svovlindholdet i bl.a. halm, såfremt varen indeholder over 0,05 pct. svovl. Virksomheder, der forbruger varer med et afgiftspligtigt svovlindhold omfattet af § 1, nr. 14, skal registreres hos told- og skatteforvaltningen.

Endvidere fremgår følgende af svovlafgiftslovens § 2:

»(...)

Stk. 2. Registrerede virksomheder kan efter ansøgning til told- og skatteforvaltningen betale afgift af udledningen af svovldioxid (SO₂) for de i virksomheden forbrugte varer i stedet for af det afgiftspligtige

indhold i disse varer. Afgiften udgør 10 kr. pr. kg svovldioxid (SO₂) udledt til luften. Virksomheden skal gennemføre målinger af den samlede mængde af svovl udledt til luften, jf. dog stk. 3.

Stk. 3. Såfremt registrerede virksomheder, som anvender varer omfattet af § 1, nr. 14, med et afgiftspligtigt svovlindhold, ikke foretager målinger af den samlede mængde svovl udledt til luften, opgøres afgiften ud fra virksomhedens forbrug af disse varer. Afgiften udgør for:

(...)

Halm 23 kr. pr. t.

(...)

Stk. 5. Skatteministeren kan fastsætte bestemmelser vedrørende målere og regler for måling mv. til opgørelse af den i stk. 2 nævnte udledning.

(...)«

I medfør af bl.a. svovlafgiftslovens § 2, stk. 5, er der den 21. december 1995 udstedt bekendtgørelse nr. 1163 om måling af svovl. Bekendtgørelsens kapitel 1, §§ 1-6, indeholder de nærmere betingelser for udstedelse af udledningstilladelse samt foretagelse af målinger mv.

Bestemmelsen i svovlafgiftslovens § 2, stk. 2, blev indsat ved den oprindelige svovlafgiftslov, jf. lov nr. 421 af 14. juni 1995. Af de generelle bemærkninger til loven fremgår, at formålet med afgiften er at begrænse udledningen af svovl (svovldioxid) til luften. Afgiften pålægges som udgangspunkt de forskellige svovlholdige brændsler. Kraftværker, kraftvarmeværker og større virksomheder, som gennemfører målinger af virksomhedens svovludledning, kan i stedet for betale afgift af virksomhedens faktiske svovludledning. Endvidere fremgår af de særlige bemærkninger til bestemmelsen følgende:

»(...)

Efter ansøgning til de lokale told- og skattemyndigheder kan registrerede virksomheder, som ønsker at svare afgift efter udledningen af svovl til luften få tilladelse hertil. Virksomhederne skal gennemføre målinger af udledningerne. De nødvendige målere skal opfylde krav, som fastsættes af de statslige told- og skattemyndigheder.

Ansøgningen til de lokale told- og skattemyndigheder skal indehold oplysninger om måleudstyr, dokumentation for opfyldelse af krav til måleudstyr mv. De statslige told- og skattemyndigheder kan fastsætte, hvilke oplysninger der skal fremgå af ansøgningen.

(...)«

Ved lov nr. 393 af 6. juni 2002 blev der i svovlafgiftslovens § 2, stk. 3, foretaget en ændring således at afgiften i stedet for opgørelse på grundlag af virksomhedens samlede energiproduktion opgjort i GJ fremover skulle foretages på grundlag af virksomhedens forbrug af varer med et svovlafgiftspligtigt indhold. Der blev fastsat standardsatser for svovlindholdet i biobrændsler samt indført et standardfradrag for svovlbinding ved fyring med biobrændsler.

Det kan lægges til grund, at værket ikke har foretaget eller foretager direkte måling af udledt svovldioxid.

Det fremgår direkte af svovlafgiftslovens § 2, stk. 2, at tilladelse til at betale afgift efter udledningen af svovldioxid for de i virksomheden forbrugte varer forudsætter, at virksomheden skal gennemføre målinger af den samlede mængde svovl udledt til luften. Derudover er i den i medfør af bl.a. lovens § 2, stk. 5, udstedte bekendtgørelse om måling af svovl fastsat nærmere regler for bl.a. disse svovldioxid-målinger. Endelig er der i lovens § 2, stk. 3, fastsat en alternativ opgørelsesmetode for virksomheder, der anvender varer omfattet af § 1, nr. 14, og som ikke foretager sådan måling. På baggrund heraf finder Landsskatte retten, at der ikke i svovlafgiftsloven forefindes hjemmel til at foretage opgørelse efter udledningsmetoden i lovens § 2, stk. 2, på grundlag af anden metode som anmodet om af værket. Det bemærkes herved i øvrigt, at det i den af værket påberåbte lov om kvælstofoxider udtrykkeligt er lovfæstet, at der kan foretages måling ved en anden metode, jf. § 2, stk. 2, i lov nr. 472 af 17. juni 2008,

hvilken tilsvarende hjemmel ikke fremgår af svovlafgiftsloven. Da skattecentret således med rette ikke har imødekommet værkets anmodning stadfæstes den påklagede afgørelse.